

[Tange.]

vil kunne give anledning til forskellige fortolkninger og tvivl. Det kan vort ændringsforslag ikke, og jeg vil opfordre folk til at gennemlæse vort ændringsforslag og sammenligne det med regeringens forslag.

I vort ændringsforslag nr. 11 til § 492 giver vi udtryk for, at det ikke skulle være nødvendigt at indkalde kreditor til fogedforretninger, når beløbet er under 2.500 kr., og at det heller ikke er rimeligt, at forretningen afvises, hvis kreditor bliver indkaldt, men ikke giver møde, idet fogden jo i langt de fleste tilfælde kan foretage en forretning, selv om kreditor ikke møder eller lader give møde ved advokat, fordi der jo er tale om fuldstændig klare tilfælde. Vi mener, at hvis kreditor eller hans advokat ikke ønsker at give møde, er det for så vidt en fordel for debitor, idet han bliver fritaget for at betale rekvirentsaler.

Vi har angivet, at når fordringen er opgjort til et beløb på over 2.500 kr., skal der indkaldes, idet vi mener, også den bestemmelse er langt bedre end lovforslagets og regeringens ændringsforslag, hvor man angiver, at det ikke overstiger 2.500 kr. bortset fra renter og omkostninger, der påløber efter fremsættelsen af anmodningen. For hvad så med f. eks. gebyrer, der påløber, inden forretningen bliver foretaget, er de med i de 2.500 kr.? Der er en vis uklarhed dér. Efter regeringens ændringsforslag skal der også finde indkaldelse sted i alle sager under 2.500 kr., og det mener vi også er urimeligt, for det vil give en fantastisk masse korrespondance, idet man skal sende meddelelse ud til kreditorerne om, at sagen nu foretages, og at de kan komme, men de får ingenting i mødesalær, hvis de kommer, og derfor kommer de selvfølgelig ikke, og derfor er al den korrespondance overflødig.

Endelig er der ændringsforslag nr. 15, og det er for så vidt et punkt, hvor man kan sige der er tale om en ny tankegang fra fremskridtspartiets side. Vi er inde på — og det er alle for så vidt enige om — at det ikke er den mest hensigtsmæssige måde, at man henter folks fjernsyn og køleskab og bagefter sælger dem på auktion; der er for store omkostninger forbundet med det, og de beløb, der opnås på auktioner, er gennemgående for små. Dér har vi foreslået, at man simpelt hen lader tingene vurdere, såle-

des at ejendomsretten overgår til kreditor med det samme, hvis man er enige om det; altså hvis både kreditor og debitor accepterer vurderingssummen, kan ejendomsretten overgå med det samme og vurderingssummen afskrives på fordringen, og er vurderingssummen større end fordringen, skal kreditor udbetale differencen. For at varetage rekviritens interesser har vi foreslået at han ligesom ved afbetalingskøb skal have mulighed for at købe tingene tilbage til vurderingssummen i løbet af 14 dage.

De øvrige ændringsforslag af regeringen kan vi acceptere, bortset fra nr. 16. Det af mindretallet under nr. 19 stillede ændringsforslag stemmer vi også imod.

Gudme (RV):

Jeg kan tilslutte mig den almindelige glæde, hr. Ejler Koch og fru Nathalie Lind gav udtryk for under behandlingen af disse to lovforslag. Der har jo været en god fremgang, siden vi i 1973 stod her — dengang kun 5 partier — og var temmelig meget uenige om det forslag, som daværende justitsminister K. Axel Nielsen havde fremsat. Jeg skal ikke nægte, at min fornemmelse dengang var, at kom vi til en afgørelse i denne sag, blev det krig på bajonetterne: en afgørelse med nogle få stemmer hernede i salen.

Men efter at vi så det lovforslag, som justitsminister Orla Møller fremsatte i 1975, kunne vi se, at der var nogle, der havde hørt og lyttet efter de indvendinger, der blev fremsat i 1973, og jeg vil gerne sige, at sådan som forslaget var omformuleret i 1975, var det altså udtryk for høren og lytten, og sådan som der nu ligger et flertalsudkast til gennemførelse af lovforslaget, er det på ny udtryk for høren og lytten. Vi, der har siddet sammen i de partier, som nu er enige om at gennemføre lovforslaget på de ømme punkter — det er de tre store punkter, fru Nathalie Lind gennemgik før — har hørt og lyttet, men jeg synes også, at justitsministeren i allerhøjeste grad har gjort det, sådan at der er grund til at udtrykke almindelig tilfredshed med, at vi nu på dette store og afgørende område er i stand til at gennemføre en lovændring, der i alt væsentligt holder sig på grundlag af betænkningen fra 1971 og med hensyn til de tilføjelser, som det oprindelige lovforslag fra 1973 indeholdt, er blevet rundet sådan af, at vi alle